

את הכלל כי אם בתור פרט מן הפרטים.

אולם בשעת צמיחת הישועה, ישוב העולם לאיתנו, ולא יוכלו לדבר על הפרטים לבדם, ואז תתגבר ההשתוקקות למוסר הכלליים, מוסר הנביאים. ודרוש בעת כזאת שהגדולים בעם יכירו עמק חפץ זה, ויקחו לבבם לדבר גבוהות, ארוכות וקצרות, על דבר תקון הכלליים, באופן כזה שלא לבד שהדבור על דבר הכלליים לא יטשטש את הפרטים, אלא אדרבה, יוסיף עז ועצמה, חשק והתלהבות, לאהבת הפרטים ותקונם. שכן כל פרט בזמן שהוא נובע מן הכלל והוא מתגלה בתור ענף הבא מן השרש, הרי הוא מכיר את מקומו ושומר את תפקידו באמת, והוא מתקים באהבה ובחבה ובחפץ לב.

המוסרים הכלליים האלה, שבעת צמיחת הישועה, ירימו את
ההויה כולה לכלל כלליותה, הוא גלוי אחדותו ית"ש, ותרבה הדעת
ותפנה מקום לגלוי אורו של משיח, ואז ישמח ישראל בעושיו,
בני ציון יגילו במלכם.

ואם יבואו אז אנשים קצרי דעה, וידמו לקרב קץ הגאולה
על ידי המוסרים לתקון הפרטים לבד, ולא ידעו לדבר רמות
גם על דבר תקון הכללים, הרי הם בבחינת "תלמיד שלא הגיע
להוראה ומורה", ומקלקלים הם את כל הצנורות ללכת בדרך
הפוכה, שכן האור הגנוז מתגלה ביותר על ידי זריחת הכללים
והרמת העולמות, וראוי להתאמץ בכל עז נגד מחשבות כאלה.
והגדולים האמתיים ילבשו עז וחיל לעמוד בראש העם ולנחותם
הדרך הנכונה, וידעו כי האמת אתם ונוכח ה' דרכם.